FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT L.A. GEELHOED

fremsat den 17. januar 2002 [1]

I — Indledning

1. Denne præjudicielle sag vedrørende fortolkningen af to forordninger om den fælles ordning for indførsel fra tredjelande [2]. Nærmere bestemt ønsker den forelæggende ret afklaret, om de to forordningers anvendelsesområde omfatter salg af de pågældende produkter på det nationale marked.

II — Relevante retsforskrifter

A — *Fællesskabsret*

2. Ifølge præamblen har de nævnte forordninger til formål at liberalisere indførslen til Fællesskabet, dvs. at fjerne samtlige kvantitative restriktioner. Forordning nr. 3285/94 er grundforordningen og fastslår i artikel 1, stk. 2, det generelle princip om liberalisering af indførslen af de beskrevne produkter fra tredjelande. Disse produkter er således i princippet ikke længere undergivet nogen kvantitativ restriktion med forbehold af muligheden for at vedtage visse beskyttelsesforanstaltninger. Forordning nr. 519/94 vedrører mere specifikt indførslen fra statshandelslande og fastsætter det samme princip i artikel 1, stk. 2.

3. Opbygningen af de to forordninger er i store træk ens. I sagen hér er det navnlig den ensartede undtagelse, som findes i forordningernes afsluttende bestemmelse, nemlig artikel 19, stk. 2, i forordning nr. 519/94 og artikel 24, stk. 2, i forordning nr. 3285/94, som er af betydning. Denne undtagelse er formuleret således:

»2. a) Med forbehold af andre fællesskabsbestemmelser er denne

1 — Originalsprog: nederlandsk.

2 — Rådets forordning (EF) nr. 519/94 af 7.3.1994 om den fælles ordning for indførsel fra visse tredjelande og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1765/82, (EØF) nr. 1766/82 og (EØF) nr. 3420/83 (EFT L 67, s. 89) og Rådets forordning (EF) nr. 3285/94 af 22.12.1994 om den fælles importordning og om ophævelse af forordning (EF) nr. 518/94 (EFT L 349, s. 53).

forordning ikke til hinder for, at medlemsstaterne vedtager eller anvender:

B — *National lovgivning*

i) forbud, kvantitative restriktioner eller tilsynsforanstaltninger, der er begrundet i hensynet til den offentlige sædelighed, den offentlige orden, den offentlige sikkerhed, beskyttelse af menneskers og dyrs liv og sundhed, bevarelse af planter, beskyttelse af nationale skatte af kunstnerisk, historisk eller arkæologisk værdi eller beskyttelse af industriel og kommerciel ejendomsret

4. Ifølge den italienske postlovs artikel 398[4] er det i forretningsøjemed forbudt at fremstille eller på det nationale område indføre, anvende eller, uanset hjemmel, at udnytte elektriske og radioelektriske apparater eller installationer eller elektrisk drevne transmissionslinjer, som ikke er i overensstemmelse med de regler, hvis formål er at hindre eller fjerne forstyrrelser for radiosendere og radiomodtagere. De kompetente myndigheder skal, i overensstemmelse med fællesskabsretten, fastsætte passende foranstaltninger for at sikre, at denne forskrift overholdes. Markedsføring og indførsel i forretningsmæssigt øjemed af det ovennævnte materiel er undergivet udstedelse eller fremlæggelse af et konformitetscertifikat eller en -erklæring. En ministeriel bekendtgørelse udpeger de organer, som er beføjet til at udstede de ovennævnte certifikater og erklæringer.

[...]

b) Medlemsstaterne underretter Kommissionen om foranstaltninger eller formaliteter, der skal indføres eller ændres i henhold til dette stykke. I yderst hastende tilfælde underrettes Kommissionen om de pågældende nationale foranstaltninger eller formaliteter straks efter deres vedtagelse« [3].

5. Den italienske postlovs artikel 599 fastsætter, at den, som overtræder bestemmelserne i artikel 398, pålægges en administrativ bøde. Såfremt gerningsmanden er fabrikant eller importør af elektriske og radioelektriske apparater eller installationer, kan der pålægges en bøde, hvortil kommer konfiskation af de produkter eller apparater, som ikke er i overensstemmelse med det konformitetscertifikat, der omtales i artikel 398.

3 — Den franske og engelske version af henholdsvis artikel 19, stk. 2, i forordning nr. 519/94, og artikel 24, stk. 2, i forordning nr. 3285/94 er identiske. Affattelsen af de nederlandske tekster er ikke helt den samme, men de har et tilsvarende indhold.

4 — Godkendt ved dekret fra republikkens præsident nr. 156 af 29.3.1973, ændret ved lov nr. 209 af 22.5.1980.

III — Faktiske omstændigheder, sagsforløb og præjudiciel anmodning

6. Den forelæggende ret har beskrevet hovedsagens omstændigheder og kontekst således.

7. Ved afgørelse af 17. februar 1996 anordnede Prefetto Provincia di Cueno i medfør artikel 20, stk. 4, i lov nr. 689 af 24. november 1981 administrativ konfiskation af 20 trådløse telefonapparater, der ikke var godkendt, men som var på lager hos selskabet Expo Casa Manta med henblik på salg. Den 9. marts 1995 havde Guardia di Finanza beslaglagt apparaterne med henvisning til, at den italienske postlovs artikel 398 og 399 var overtrådt.

8. Den 12. marts 1996 indbragte Carbone, der er enedirektør for selskabet Expo Casa Manta, en sag for Pretore di Saluzzo til prøvelse af den afgørelse, som var truffet af Prefetto di Provincia di Cuneo. Ved dom af 7. januar 1997 gav Pretore s. Carbone medhold og ophævede konfiskationen. Pretore fandt, at forordning nr. 519/94 og nr. 3285/94 liberaliserede indførslen fra tredjelande, herunder indførslen af trådløse telefonapparater. Ifølge Pretore medførte liberaliseringen bortfald af forbuddet mod at være i besiddelse af apparater, som de italienske myndigheder ikke har godkendt til salg, eftersom der konkret ikke findes nogen grund til ifølge forordningerne at tillade forbud eller beskyttelsesforanstaltninger.

9. Prefetto Provinzia di Cuneo har indgivet kassationsanke til prøvelse af afgørelsen fra Pretore di Saluzzo: Anken verserer ved Corte suprema di cassazione. Prefetto har udtalt, at der foreligger overtrædelse og forkert anvendelse af artikel 19, stk. 2, litra a), i forordning nr. 519/94 og artikel 24, stk. 2, litra a), i forordning nr. 3285/94.

10. Prefetto har gjort gældende, at forordning nr. 519/94 og nr. 3285/94 vel har fjernet enhver begrænsning for indførslen af de konfiskerede apparater, men de har ingen betydning for reglerne for markedsføring af apparaterne. For så vidt som der er tale om ikke-godkendte apparater, er det stadig forbudt at sælge dem i henhold til national lov. Det er Prefettos opfattelse, at selv om de ovennævnte forordninger har fjernet enhver hindring for grænsepassagen og for de frie varebevægelser mellem medlemsstater, har de ikke ændret de nationale regler for markedsføring af ikke-godkendte telefonapparater.

11. Den forelæggende ret fremhæver, at konfiskationen blev ophævet ved den anfægtede afgørelse fra Pretore di Saluzzo, som fandt, at forbuddet i artikel 398 var blevet underkendt ved forordningerne, der ikke blot liberaliserer indførslen, men også markedsføringen af produkterne. Pretores fortolkning anfægtes i kassationssagen. Da de to forordninger helt og aldeles kun angår indførsel fra tredjelande, gribes der ikke ind i forbuddet i artikel 398 mod at markedsføre ikke-godkendte apparater i Italien.

12. Ifølge den forelæggende ret rejses der i kassationssagen helt klart et spørgsmål om fortolkningen af de pågældende forordninger, eftersom antagelsen i den påankede dom er uforenelig med opfattelsen hos kassationsappellanten angående rækkevidden af virkningerne af forordningerne for markedsføringen internt af de omhandlede produkter. For at få løst dette spørgsmål har Corte suprema di cassazione anset sig for pligtig at forelægge Domstolen sagen i medfør af artikel 234, sidste stk., EF. Ved kendelse af 18. april 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 1. august 2000, har Corte suprema di cassazione forelagt Domstolen et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af forordningerne.

13. Den italienske regering og Kommissionen har indgivet skriftlige indlæg til Domstolen. Retsmøde har ikke været afholdt.

IV — Indlæggene fra den italienske regering og fra Kommissionen

14. Den italienske regering gør gældende, at de omhandlede forordninger udelukkende vedrører liberaliseringen af indførslen fra tredjelande til Fællesskabet. Markedsføring af disse produkter henhører ikke under deres anvendelsesområde. Den italienske postlovs artikel 398 og 399 er derfor i overensstemmelse med fællesskabsretten.

15. Ifølge den italienske regering kan det konkrete problem løses takket være undtagelsesbestemmelserne i artikel 19 i forordning nr. 519/94 og artikel 24 i forordning nr. 3285/94. I medfør af disse artikler foretoges beslaglæggelsen og konfiskationen af de trådløse telefonapparater i overensstemmelse med fællesskabsretten, dvs. for at undgå interferens med de autoriserede radiofrekvenser, hvilket er et område under de italienske myndigheders kompetence. Når spørgsmålet ses i denne sammenhæng, kan det vel antages, at det af Corte suprema di cassazione rejste spørgsmål kan besvares på nationalt plan. Domstolen har dermed ikke kompetence til at træffe afgørelse.

16. Subsidiært hævder den italienske regering, at selv om forordningerne har fjernet alle begrænsningerne i indførslen af varer fra visse tredjelande, har de ikke haft nogen virkning for bestemmelserne vedrørende pligten til at lade de i Italien markedsførte produkter godkende. Denne godkendelsespligt vedrørende telekommunikationsudstyr følger ikke blot af den nationale lovgivning, men også af fællesskabsdirektiver.

17. På dette grundlag er det den italienske regerings opfattelse, at indførslen af trådløse telefonapparater på den ene side og markedsføringen af disse apparater på den anden side ud fra et retligt synspunkt skal undersøges hver for sig.

18. I Kommissionens indlæg tages der stilling til problemet om, at der i forelæggelseskendelsen ikke rejses et specifikt spørgsmål. I kendelsen kommer det klart frem, at Corte suprema di cassazione har anordnet forelæggelse for Domstolen med henblik på, at denne fortolker forordning nr. 519/94 og nr. 3285/94. Uanset at den forelæggende ret har undladt at fremlægge visse væsentlige faktuelle oplysninger, såsom det land, de pågældende telefonapparater hidrører fra, finder Kommissionen alligevel, at der foreligger tilstrækkelige oplysninger til, at Domstolen kan give et nyttigt svar.

19. Vedrørende sagens realitet konstaterer Kommissionen, at en simpel læsning af forordning nr. 519/95 og nr. 3285/94 klart viser, at forordningerne udelukkende tager sigte på at liberalisere indførslen fra tredjelande til Fællesskabet, og at de ikke har nogen virkning for markedsføringen af disse produkter i Fællesskabet. Under denne sidste fase anvendes gældende national ret og fællesskabsret. Forordningerne tager kun sigte på at opfølge harmoniseringen af importordningerne i Fællesskabet, og de fjerner de undtagelser og fravigelser, der hidrører fra nationale handelspolitiske foranstaltninger, som er i kraft inden vedtagelsen. De har derfor ikke ændret Kommissionens beføjelse til at træffe specifikke beskyttelsesforanstaltninger, ligesom de heller ikke har grebet ind i medlemsstaternes beføjelse til at fastsætte kvantitative restriktioner eller overvågningsforanstaltninger, som normalt er forbudt, men begrundet med exceptionelle årsager, som klart nævnes.

20. For at tydeliggøre rækkevidden og anvendelsesområdet for de omhandlede forordninger, i forbindelse med sondringen mellem liberaliseringsforanstaltninger og markedsføringsforanstaltninger, henviser Kommissionen tillige til den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT), herunder navnlig til artikel XI om kvantitative restriktioner og til artikel III om afsætning af produkterne på hjemmemarkedet.

21. Kommissionen undersøger også de gældende bestemmelser om det indre marked.

Den fremhæver, at de omtvistede apparater, da de blev indført, endnu ikke var omfattet af nogen salgsharmonisering på fællesskabsplan. I dette tilfælde skal de nationale regler om markedsføringen ud fra et fællesskabsretligt synspunkt være neutrale, forholdsmæssige i relation til det forfulgte formål og begrundet i en almindelig interesse for at undgå at komme i konflikt med artikel 28 EF. Endelig skal foranstaltningerne vedrørende markedsføring af de fra tredjelande indførte produkter overholde ligebehandlingsprincippet efter GATT's artikel III.

22. Afslutningsvis understreger Kommissionen, at trådløse telefonapparater eller radiomodtagere i almindelighed ikke altid er uskadelige eller neutrale ud fra et elektromagnetisk synspunkt. Deres elektroniske dele vil kunne forstyrre andre apparater. Med sine bestemmelser har den nationale lovgiver villet indføre et middel til at undersøge samtlige elektriske eller radioelektriske apparater eller elektrisk drevne transmissionslinjer for at kontrollere deres overensstemmelse med de fastsatte regler og med det formål at imødegå forstyrrelser for radiosendere og radiomodtagere. Med henblik herpå skal apparaterne være ledsaget af et konformitetscertifikat eller en -erklæring. Da de nationale regler finder anvendelse på såvel indenlandske som indførte produkter, tager Kommissionen udgangspunkt i grundsætningen om, at de ikke strider mod bestemmelserne i artikel 28 EF og GATT's artikel III.

V — Bedømmelse

23. Corte suprema di cassaziones forelæggelse giver Domstolen mulighed for at udtale sig om den grundlæggende forskel mellem på den ene side traktatens regler om indførsel til Fællesskabet af produkter fra tredjelande — som er en del af en fælles handelspolitik — og på den anden side EF-reglerne om markedsføring af produkterne på fællesmarkedet.

24. Først må der tages stilling til sagens formalitet. Den italienske regering og Kommissionen har kort udtalt sig om Domstolens kompetence til at besvare den forelæggende rets spørgsmål. Jeg finder, at retspraksis [5] fastslår uden for enhver tvivl, at Domstolen bør besvare Corte suprema di cassaziones spørgsmål. Den præjudicielle forelæggelse er meget kort og indeholder intet klart formuleret spørgsmål. Den forelæggende ret har imidlertid fremlagt tilstrækkelige oplysninger vedrørende de faktiske omstændigheder under tvisten samt vedrørende den gældende ret, til, at Domstolen kan give en nyttig besvarelse. Alle oplysningerne i sagen peger på, at der består en reel konflikt mellem Carbone og Prefetto Provincia di Cuneo vedrørende markedsføringen i Italien af trådløse telefonapparater, der — således som det forudsætningsvis fremgår — er blevet indført fra tredjelande til Fællesskabet. Tvistens kerne er fortolkningen af rækkevidden og anvendelsesområdet for forordning nr. 519/94 og nr. 3285/94, to forordninger,

5 — Jf. f.eks. den nylig afsagte dom af 6.12.2001, sag C-472/99, Clean Car Autoservice, Sml. I, s. 9687, præmis 13 og 14.

som vedrørende det væsentlige indhold af hovedsagen er næsten ens. Den nationale ret har derfor forelagt Domstolen en anmodning om en præjudiciel afgørelse, som tilstrækkeligt klart beskriver tvistens genstand, og som vedrører fortolkningen af fællesskabsretten. Det tilkommer den forelæggende ret at afgøre, hvilken forordning der senere måtte være anvendelig i sagen, og herved skal den støtte sig på tvistens særlige forhold [6].

25. Vedrørende realiteten ønsker Corte suprema di cassazione afklaret, om de omtvistede forordningers rækkevidde er begrænset til alene at omfatte indførsel af trådløse telefonapparater fra tredjelande, eller om deres anvendelsesområde også kan udvides til at gælde fasen med markedsføring af de nævnte produkter på det indre marked. I sidstnævnte tilfælde bør spørgsmålet om retmæssigheden af den italienske lovgivning på området bedømmes — efter indførslen af apparaterne, men før deres markedsføring — i lyset af de to forordninger, herunder ganske særligt grundene for de afvigelser, som nævnes dér.

26. Den opfattelse deler jeg ikke. Som den italienske regering og Kommissionen overbevisende har forklaret, tager forordning nr. 519/94 og nr. 3285/94 alene sigte på at liberalisere indførslen af produkter fra tredjelande, men deres formål er ikke fuldstændigt at liberalisere markedsføringen af disse produkter på fællesmarkedet.

27. For at virkeliggøre målsætningerne i artikel 2 EF opstiller traktaten i øvrigt en sondring mellem de eksterne og interne aspekter af oprettelsen af fællesmarkedet. Det interne aspekt ved fællesmarkedet tager bl.a. sigte på at fjerne hindringer for de frie varebevægelser mellem medlemsstater, navnlig ved ophævelse af kvantitative restriktioner, når varerne skal ind eller ud, samt alle foranstaltninger med tilsvarende virkning [7]. Fællesmarkedets eksterne aspekt tager i det væsentlige sigte på den fælles handelspolitik [8]. De to dimensioner af fællesmarkedet udvikles i forskellige bestemmelser i traktaten, som indbyrdes supplerer hinanden.

28. De omhandlede forordninger er blevet vedtaget inden for rammerne af den fælles handelspolitik. Det fremgår for det første af deres hjemmel, dvs. EF-traktatens artikel 113 (efter ændring nu artikel 133 EF). EF-traktatens artikel 113, stk. 1, bestemmer, at den fælles handelspolitik bygger på ensartede principper, navnlig for så vidt angår gennemførelse af ensartethed i liberaliseringsforanstaltninger. De to forordninger udgør vigtige instrumenter i denne politik, eftersom de konkretiserer

6 — Den forelæggende ret skal altså afgøre, om telefonapparaterne er blevet indført direkte fra et tredjeland til Fællesskabet, eller om dette eventuelt skete via en anden medlemsstat. Sidstnævnte tilfælde synes at være usandsynligt henset til indholdet af forelæggelseskendelsen, men de fremlagte kendsgerninger tillader imidlertid ikke at se bort herfra.

7 — Jf. artikel 3, stk. 1, litra a) og c), EF.

8 — Jf. artikel 3, stk. 1, litra b), EF.

princippet om afskaffelse af alle kvantitative restriktioner for importen af produkter fra tredjelande til Fællesskabet. Forordningerne vedrører også handelspolitikken, hvilket fremgår af den overordnede rolle, GATT spillede ved deres udstedelse. Præamblen til forordning nr. 3285/94 viser særligt for sit vedkommende klart, at der blev taget hensyn til de internationale forpligtelser i henhold til GATT og i forhold til andre parter i overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO) i forbindelse med tiltagene om fjernelse af beskyttelsesforanstaltninger og andre restriktive foranstaltninger for indførslen.

29. I Domstolens praksis er det klart fastslået, at den fælles handelspolitik reguleres af Fællesskabets enekompetence. Medlemsstaternes nationale ret kan ikke længere tildele national kompetence til at vedtage handelspolitiske foranstaltninger af national karakter. Disse foranstaltninger er ikke længere tilladt, medmindre der er givet særlig bemyndigelse fra Fællesskabet [9]. Alt dette forklarer den beføjelse Rådet tildeler medlemsstaterne i medfør af artikel 24, stk. 2, i forordning nr. 3285/94 og artikel 19, stk. 2, i forordning nr. 519/94. Det forklarer også, hvorfor en medlemsstat har pligt til at underrette Kommissionen om sin hensigt om at påberåbe sig en grund til fravigelse.

30. Den forelæggende ret anmoder i øvrigt ikke Domstolen om at præcisere rækkevidden af disse grunde til fravigelse. Som allerede påvist er kernen i tvisten i hovedsagen spørgsmålet om, hvorvidt forordningerne griber ind i medlemsstaternes kompetence til at forbyde, at apparater, som telefonapparaterne bringes på markedet, såfremt de ikke respekterer forskrifterne til imødegåelse af de forstyrrelser, der indtræder for radiosendere og radiomodtagere.

31. Fra det tidspunkt, hvor de nævnte produkter indføres fra tredjelande til medlemsstaterne, sidestilles de fuldstændigt med produkter med oprindelse i medlemsstaterne hvad angår fri omsætning i Fællesskabet [10]. Dette forudsætter, at tidspunktet for indførslen af disse goder fra tredjelande afviger fra det tidspunkt, hvor de bringes på markedet. Det er traktatens regler om det indre aspekt af fællesmarkedet, som regulerer markedsføringen af produkterne i Fællesskabet. Fjernelsen af kvantitative restriktioner mellem medlemsstaterne er udtrykkeligt reguleret ved artikel 28 EF-30 EF. I medfør af artikel 28 EF er alle kvantitative indførselsrestriktioner og alle foranstaltninger med tilsvarende virkning forbudt mellem medlemsstaterne, mens artikel 30 EF ganske overlader det til medlemsstaterne at fastsætte betingelserne for indførslen, såfremt disse er begrundet i

9 — Dom af 15.12.1976, sag 41/76, Donckerwolcke, Sml. s. 1921, præmis 32.

10 — Jf. artikel 23, stk. 2, og artikel 10 EF samt Donckerwolcke-dommen, nævnt i fodnote 9, præmis 17 og 18.

beskyttelse af almene hensyn. De grunde til berettigelsen, der nævnes i artikel 30 EF, er fra ord til andet identiske med dem, som nævnes i artikel 24, stk. 2, i forordning nr. 3285/94 og artikel 19, stk. 2, i forordning nr. 519/94.

32. Metoden til gennemførelse af princippet om fri bevægelighed i samhandelen inden for Fællesskabet afviger på visse punkter fra rækkevidden af forordningernes tilsvarende bestemmelser. Uden at ville uddybe dette aspekt skal jeg blot minde om, at man ved »kvantitative restriktioner« i forordningernes betydning må forstå instrumenterne i handelspolitikken, såsom kontingenter. Derimod er der, takket være en udvidende fortolkning fra Domstolens side, givet begrebet »foranstaltninger med tilsvarende virkning som kvantitativ restriktion«, efter betydningen i artikel 28 EF, en helt selvstændig betydning. Desuden er betingelsen i artikel 30, sidste punktum, EF f.eks. — hvorefter de restriktive handelsforanstaltninger, som medlemsstaterne vedtager, hverken må udgøre et middel til vilkårlig forskelsbehandling eller en skjult begrænsning af samhandelen mellem medlemsstaterne tillige fraværende i forordningerne [11].

33. Medlemsstaternes kompetence til at påberåbe sig et alment hensyn på grundlag af artikel 30 EF for at begrunde en handelsmæssig restriktion forsvinder, så snart en fuldstændig og total harmonisering er opnået i Fællesskabet. Europa-Parlamentet og Rådet har således den 9. marts 1999 vedtaget direktiv 1999/5/EF om radio- og teleterminaludstyr samt om gensidig anerkendelse af udstyrets overensstemmelse (herefter »direktivet«) [12]. Direktivet, hvis hjemmel er EF-traktatens artikel 100 A (efter ændring nu artikel 95 EF), fastlægger en ramme for, hvorledes der skal gås frem ved markedsføring, fri bevægelighed og ibrugtagning af det ovennævnte udstyr i Fællesskabet. Medlemsstaterne har pligt til at påse, at de pågældende apparater ikke markedsføres, medmindre de er i overensstemmelse med relevante grundlæggende krav og med direktivets øvrige relevante bestemmelser. Hvad angår markedsføringen kan der ikke længere opstilles noget yderligere nationalt krav [13]. Tilsvarende skal medlemsstaterne forbyde, at udstyr, som ikke bærer EF-mærkningen, der beviser deres overensstemmelse med samtlige direktivbestemmelser, bringes på markedet [14]. Direktivet bidrager således til at forbedre de frie varebevægelser i Fællesskabet, idet der herved tages hensyn til de uomgængelige sikkerhedskrav, som medlemsstaterne tidligere kunne vedtage selvstændigt i medfør af artikel 30 EF. Direktivet går herved længere, og de opstillede betingelser gælder også for de produkter,

11 — På trods af disse forskelle henter Domstolen støtte i praksis vedrørende artikel 30 EF for at fortolke grundene til berettigelse, som svarer til dem, der gælder i bestemmelserne vedrørende den fælles handelspolitik. Jf. f.eks. for så vidt det er relevant dom af 15.6.1999, sag C-394/97, Heinonen, Sml. I, s. 3599.

12 — EFT L 91, s. 10. Dette direktiv var endnu ikke blevet vedtaget på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen.

13 — Direktivets artikel 6, stk. 1.

14 — Direktivets artikel 8, stk. 1.

som er blevet markedsført på en medlemsstats hjemmemarked.

34. De forordninger, der er blevet vedtaget inden for rammerne af den fælles handelspolitik, indeholder på ingen måde en harmonisering af de nationale forskrifter. Det med forordningerne forfulgte formål, nemlig at liberalisere indførslen til Fællesskabet af goder fra tredjelande, afviger faktisk fra formålet med artikel 28 EF og 30 EF, og, ved deres forlængelse, fra formålet med EF-harmoniseringen af de nationale lovgivninger, nemlig at sikre de frie varebevægelser på fællesmarkedet.

35. For at fremhæve denne forskel henviser Kommissionen med rette til GATT-ordningen. Analogien er helt og aldeles relevant, eftersom de oprindelige bestemmelser i EF-traktaten om de frie varebevægelser har været baseret på GATT i vidt omfang. GATT's artikel XI, der angår fjernelse af kvantitative indførselsrestriktioner i samhandelen mellem parterne i GATT-aftalen, forfølger samme målsætning som forordningerne. GATT's artikel III angår på sin side markedsføring af goder på en deltagende parts marked. I medfør af denne bestemmelse kan nationale foranstaltninger vedrørende især salg, udbud til salg, køb eller brug af produkter på hjemmemarkedet ikke anvendes på indførte produkter eller nationale produkter for at beskytte den nationale produktion. Rækkevidden af GATT's artikel III svarer således til rækkevidden af artikel 28 EF.

36. En konsekvens af den anførte forskel er, at forordning nr. 3285/94 og nr. 519/94 efter min opfattelse ikke griber ind i de italienske myndigheders beføjelse til, med det formål at imødegå forstyrrelser for radiosendere og radiomodtagere, at fastsætte de betingelser, der skal gælde for trådløse telefonapparater, som skal være opfyldt, før de lovligt kan bringes på markedet. Det ændrer intet ved den kendsgerning, at de italienske myndigheder ved deres udøvelse af denne beføjelse skal påse, om de betingelser, produkterne skal opfylde, respekterer de øvrige relevante fællesskabsbestemmelser, såsom artikel 28 EF og 30 EF samt de gældende direktiver [15].

15 — Dette ræsonnement er genstand for præjudicielle spørgsmål forelagt af Giudice de pace di Genova i de forenede sager C-388/00 og C-429/00, dom af 20.6.2002, Radiosistemi, Sml. I, s. 5845.

VI — Forslag til afgørelse

37. I lyset af de ovenstående bemærkninger skal jeg foreslå Domstolen at give følgende svar på den præjudicielle anmodning, Corte suprema har forelagt ved kendelse af 18. april 2000:

»Forordning nr. 3285/94 og nr. 519/94 tager udelukkende sigte på indførsel af produkter fra tredjelande til Fællesskabet og vedrører ikke markedsføring af disse produkter i Fællesskabet. Forordningerne griber ikke ind i medlemsstaternes beføjelse til at pålægge betingelser, begrundet i almene hensyn, for salget af trådløse telefonapparater, når disse gælder ensartet for indenlandske og indførte produkter.«